

Προβολή ταινίας

«Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗ ΔΥΣΗ»

ΔΕΥΤΕΡΑ 21η ΜΑΡΤΙΟΥ

8:00 MM

ΕΝΤΕΥΚΤΗΡΙΑ Σ.Α.Ο.Ο.

Παρουσίαση

ΚΑΤΙΑ ΓΕΡΟΥ

ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΘΕΑΤΡΟΥ ΤΕΧΝΗΣ

Σκηνοθεσία-σενάριο: **Κυριάκος Κατζουράκης.**

Φωτογραφία: **Αλέξης Γρίβας.**

Μουσική υποτίτλων: **Ross Daily** Ηθοποιοί: **Κάτια Γέρου, Νίκος Κατούφας** και διάφοροι μετανάστες.
78 λεπτά.

Μια υπόθεση που οργανώνεται με υλικά αρχαίας τραγωδίας.

Που κινηματογραφείται με εικόνες σκοτεινές, ημιφωτισμένες και ελλειπτικές, κατάλληλες να αποδώσουν το βάσανο μιας βρώμικης, ασύμμετρης, περιθωριακής και λαθραίας πραγματικότητας. Και που ερμηνεύεται από έναν παγκοσμιοποιημένο Χορό και από μία κορυφαία, που πάνω της είναι ενσωματωμένα σε διαρκή αντίστιξη, αλλά και σε πλήρη αρμονία (!), η ελεγειακή ποίηση με την οργή και το αίσθημα με το καζάνι της κόλασης.

Με άλλα λόγια, ο Κατζουράκης, με άξονα τον Ευριπίδη, ξεκλειδώνει την ψυχή του ξένου, του αλλοδαπού, του λαθρομετανάστη, του λαθρεπιβάτη της παγκοσμιοποίησης.

Ξεκλειδώνει την ψυχή αυτών που ακόμα κατοικούν σε γειτονιές αγγέλων. Την ξεκλειδώνει και την αποκαλύπτει. Η αιμορραγία είναι εσωτερική και καθαγιασμένη. αυτή η μαυροντυμένη Τρωαδίτισσα από τη Ρωσία, αυτό το σπαρασσόμενο από νοσταλγία, παρανομία και ευαισθησία πλάσμα, αυτό το... τίποτα, αυτή η εσχατιά, κουβαλάει μέσα της την κιβωτό της διαχρονικής ανθρώπινης κουλτούρας. Όπως και η μάνα μας στην προσφυγιά και στον πόλεμο, αυτή η «πόρνη» είναι αγία.

Είναι η πρώτη φορά που ένα αντικειμενικό, «εξωτερικό» περιστατικό, μετεξελίσσεται σε υποκειμενικό, «εσωτερικό». Είναι επίσης η πρώτη φορά που το βλέμμα ενός Έλληνα σκηνοθέτη

προσπερνάει τα αυτονόητα και τα σκανδαλοθηρικά και με έναν αόρατο ιστό διαπλέκει τον Γιούρι από την Ουκρανία με τον Σαλίχ από την Αφρική και τον Μήτσο από την Ελλάδα.

Γιατί, όπως λέει και η Γέρου, μετανάστης δεν είναι μόνο ο ξένος, είναι και ο ντόπιος χωρίς δουλειά. Και είναι, τέλος, η πρώτη φορά - μια από τις ελάχιστες φορές στην ιστορία της διεθνούς οθόνης - που ένα ερμηνευτικό «εργαλείο», όπως η Γέρου, αποδίδει τόσο αυτοκόλλητα, τόσο πειστικά, τόσο σαρκικά τον ρόλο μιας λαθρομετανάστριας, αυτό το μαυροντυμένο πλάσμα με τη διάφανη επιδερμίδα και με βλέμμα από στέπες και χιόνια, αυτός ο δακρυσμένος θηλυκός Τσέχωφ, είναι ένας από μας.

Η ταινία είναι μια συγκλονιστική απεικόνιση της κρυφής όψης της ελληνικής κοινωνίας, μια καταγραφή των βουβών προσώπων της, δηλαδή των παράνομων μεταναστών. Είναι μια μαρτυρία για την εποχή και τα «αόρατα» θύματά της, μια βουβή κραυγή απελπισίας από όσους ζουν μια κρυφή αλλά δύσκολη ζωή.

Ο σκηνοθέτης επιλέγει μια φόρμα στην οποία το ντοκιμαντέρ συνδυάζεται με στοιχεία μυθοπλασίας. Στο κέντρο των εικόνων της βρίσκεται μια γυναίκα από την πρώην Σοβιετική Ένωση, η Ιρίνα, που αναζητά στην Ελλάδα μια καλύτερη ζωή και πέφτει θύμα του σεξουαλικού δουλεμπορίου. Περιφέρεται στην Αθήνα με αφορμή την εξαφάνιση μιας φίλης της.

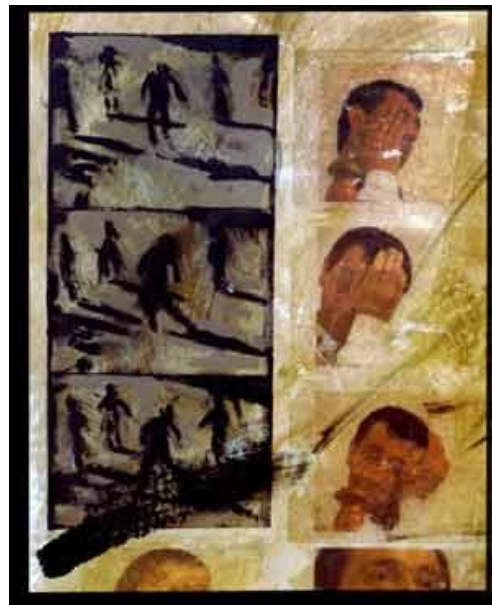
Η ιστορία της ξεδιπλώνεται μέσα από μια σειρά προσωπικών εξομολογήσεων και φλας μπακ, και

συνδέεται με τις πραγματικές ιστορίες των μεταναστών στην Αθήνα και τις δικές τους εξομολογήσεις.

Σε αυτές τις στιγμές της πραγματικότητας η Ιρίνα με κάποιο τρόπο είναι παρούσα σαν "πάσχων άγγελος" και σχολιάζει έμμεσα τον απόηχό τους, συνδέοντας τον παρόντα με τον παρελθόντα χρόνο, το πραγματικό με το φανταστικό.

Η παρουσία της ζωγραφικής στην ταινία τονίζει τα όνειρα και τους εφιάλτες που προκαλεί αυτό το κομμάτι της σημερινής πραγματικότητας.

Δηλαδή, το ξερίζωμα εκατομμυρίων ανθρώπων από τις εστίες τους, μια ιστορία που επαναλαμβάνεται, σπαράσσοντας τα άδυτά μας, και σπαρασσόμενη από τη κοινωνική μας κώφευση.

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΤΡΙΠΟΛΗΣ